

Άρθρο 3

18 μήνες από την έναρξη ισχύος της Οδηγίας για την απόσπαση εργαζομένων

Ο Φεβρουάριος του 2022 ήταν ένας πολύ σημαντικός μήνας για τις οδικές μεταφορές εμπορευμάτων, καθώς τέθηκε σε ισχύ η *ευρωπαϊκή Οδηγία 1057/2020*, η οποία *ρυθμίζει την κυκλοφορία των επαγγελματιών οδηγών φορτηγών και θεσμοθετεί νέους κανονισμούς για τις ενδομεταφορές ή το καμποτάζ*, ενώ ταυτόχρονα είναι η οδηγία που αντικαθιστά την προηγούμενη Οδηγία 2006/22/ΕΚ.

Πράγματι, αυτή η Οδηγία εισήγαγε την προθεσμία έως τις 2 Φεβρουαρίου για τη συμμόρφωση με την υποχρέωση εγγραφής στην σχετική Πλατφόρμα και τη χρήση της εν λόγω Πλατφόρμας. Αυτό ισχύει ανεξάρτητα από το αν όλες οι ευρωπαϊκές χώρες έχουν μεταφέρει αυτήν την Οδηγία στο εθνικό τους δίκαιο ή όχι.

Τούτη η Οδηγία είναι μέρος του λεγόμενου **Πακέτου μέτρων της Ευρωπαϊκής Ένωσης για την κινητικότητα**, που είναι ένα σύνολο νόμων οι οποίοι εγκρίθηκαν στις 15 Ιουλίου 2020 και αποσκοπούν στη ρύθμιση των οδικών μεταφορών στις χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης, μαζί με δύο άλλους βασικούς κανονισμούς: τον Κανονισμό (της ΕΕ) 2020/1054 και τον Κανονισμό (της ΕΕ) 2020/1055.

Η Οδηγία αυτή θεσπίζει έναν νέο κανόνα που απαιτεί οι οδηγοί που απασχολούνται και εκτελούν διεθνείς μεταφορές ή ενδομεταφορές καμποτάζ να λαμβάνουν τον κατώτατο μισθό της χώρας όπου πραγματοποιείται η μεταφορά. Το μέτρο αυτό αποσκοπεί στην καταπολέμηση των λεγόμενων εταιρειών «γραμματοκιβωτίων» („mailbox“) (εταιρείες χωρίς οικονομική δραστηριότητα στη χώρα όπου έχουν την έδρα τους, οι οποίες απασχολούν εργαζομένους, αλλά στην πραγματικότητα δραστηριοποιούνται σε άλλα κράτη μέλη της ΕΕ όπου παρέχουν πραγματικά τις υπηρεσίες τους) και του ανταγωνισμού που ασκείται από εταιρείες που υπόκεινται σε ευνοϊκότερες συνθήκες όσον αφορά τους μισθούς.

Με σκοπό να εφαρμοστούν όλα αυτά, η Οδηγία περιλαμβάνει δύο μέτρα που αποσκοπούν στην αλλαγή των υπαρχόντων συνθηκών του κλάδου μέσα από τον έλεγχο των επιχειρήσεων και των οδηγών που έχουν μετεγκατασταθεί, περιορίζοντας τη διαμονή τους σε τρίτες χώρες και αναγκάζοντας τα επαγγελματικά οχήματα να επιστρέψουν στη χώρα προέλευσής τους, και όλα αυτά μέσω της δήλωσης των οχημάτων στην ειδική Πλατφόρμα τηλεματικής που αναπτύχθηκε από την Ευρωπαϊκή Ένωση.

Αυτός ο νέος κανονισμός για τους μετατοπισμένους οδηγούς υποχρεώνει όλες τις εταιρείες διεθνών μεταφορών με οχήματα βάρους άνω των 2,5 τόνων να εγγραφούν και να χρησιμοποιήσουν την πλατφόρμα, ανεξάρτητα από τη χώρα προέλευσής τους

που μπορεί να είναι είτε κράτος μέλος, είτε χώρα που ανήκει στον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο. Για να επιτευχθεί αυτό, κάθε εταιρεία πρέπει να δημιουργήσει έναν έγκυρο λογαριασμό και να «δηλώσει» τα δεδομένα που σχετίζονται με την άδεια και εξουσιοδότηση μεταφοράς, το όχημα και τον οδηγό κατά την ημερομηνία έναρξης και λήξης του ταξιδιού, καθώς και τις πληροφορίες που σχετίζονται με την διαχειριστική αρχή ή μανάτζερ του δρομολογίου της μεταφοράς.

Οι δηλώσεις μετατόπισης ισχύουν για μέγιστο διάστημα έξι μηνών και μπορούν να αλλάξουν, να ακυρωθούν και/ή να ανανεωθούν. Η Πλατφόρμα επιτρέπει την εκτύπωση δηλώσεων για τους οδηγούς, οι οποίοι πρέπει να φέρουν αντίγραφο της δήλωσης, είτε σε έντυπη είτε σε ψηφιακή μορφή, εντός του οχήματος, μαζί με τη σύμβαση εργασίας και το εκκαθαριστικό σημείωμα μισθοδοσίας που αποδεικνύει την ύπαρξη εργασιακής σχέσης μεταξύ του οδηγού και της εταιρείας.

Ωστόσο, μερικές μεταφορικές δραστηριότητες δεν συνεπάγονται την υποχρέωση αυτή, διότι η φύση της υπηρεσίας θεωρείται ότι συνδέεται στενά με το κράτος μέλος επαγγελματικής εγκατάστασης. Ειδικότερα, απαλλάσσονται: οι μεταφορές τράνζιτ (διέλευση από κράτος μέλος χωρίς φόρτωση και εκφόρτωση εμπορευμάτων) και οι μεταφορές με βάση τις διμερείς συμφωνίες (μεταφορά αγαθών από το κράτος μέλος εγκατάστασης σε άλλο κράτος μέλος ή τρίτη χώρα ή από άλλο κράτος μέλος ή τρίτη χώρα στο κράτος μέλος εγκατάστασης).

Επιπλέον, οι εταιρείες μεταφορών, πριν από την παροχή της υπηρεσίας, πρέπει να υποβάλουν δήλωση σχετικά με τη μετατόπιση των οδηγών τους, η οποία πρέπει να αποσταλεί στο κεντρικό ηλεκτρονικό σύστημα της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, που ονομάζεται "IMI", έτσι ώστε το κράτος μέλος στο οποίο πρόκειται να παρασχεθεί η υπηρεσία να μπορεί να ελέγξει εάν αυτή παρέχεται σωστά.